

TURINYS

1 SKYRIUS. AITVARAS VĖJYJE	9
2 SKYRIUS. RVONIAI AUDROJE	27
3 SKYRIUS. DINGUSI VALTIS	44
4 SKYRIUS. MIRTINAS NUOTĖKIS	59
5 SKYRIUS. DIDELĖS PLAUKIOJANČIOS DEŠRELĖS	72
6 SKYRIUS. RVONIUKAS PAVOJUJE	81
7 SKYRIUS. ŠLAPIAS SUSITIKIMAS	94
8 SKYRIUS. TARP BANGŲ	104
„VĖJO RAITELIO“ ŽURNALAS	118

1 SKYRIUS

AITVARAS VĖJYJE

Vėjas gainiojo po dangų raudoną Sofijos aitvarą. Šis vos neišsprūdo jai iš rankų.

– Ooo! – suriko ji. – Maksai, ar tu pasiruošęs? Jis nori skristi!

Maksas paskubomis vyniojo aitvaro virvę.

– Beveik! – šūktelėjo atgal berniukas.

Baigęs sukti, šiek tiek atvyniojo valo
nuo ritės.

– Gerai, – tarė jis. – Vienas, du...
trys!

Kai Sofija paleido, aitvaras įsitempė
ties horizontu ir sklandė tiesiai virš jų.

– Pavyko! – apsidžiaugė Sofija.

Maksas nusijuokė. Jis gyveno su
seneliu, buvusiu Žvaigždėtosios įlankos
žveju. Šį rytą jiedu planavo išplaukti
valtimi. Bet pūtė rytų vėjas ir senelis
Maksui paaiškino, kad neverta leisti
į žvejybą, kai pučia iš rytų:

Vėjas vakarų, žuvys kimba geriausiai.

Vėjas iš rytų, žuvys kimba mažiausiai.

Vėjas iš šiaurės, masalo nėra.

Vėjas iš pietų – paguoda tikra.

Tai buvo sena išmintis, ir senelis ja
tikėjo.

Tačiau rytų vėjas puikiai tiko
aitvarams laidyti!

Aitvaras nėrė žemyn, kai vėjas
trumpam liovėsi pūtęs.

Maksas bėgiojo po smėlį, stengdamasis
išlaikyti įtemptą virvę, ir vos neužkliuvo
už rankšluosčio ir plastikinio kastuvėlio.

Jis pralenkė ledus laižančių vaikų trijulę,
tada apibėgo aplink įremtą skėtį ir
pasileido link valčių prieplaukos, kur
turistai, sėdėdami prie plieninių stalų,
stebėjo viską, kas čia dedasi.

– Palauk manęs! – Sofija susiveržė batų
raištelius ir nulėkė iš paskos. Ji buvo puiki
bėgikė ir greit pasivijo berniuką ant lento-
mis iškloto tako prie pat mangrovių miško.

Kai Maksas pasilenkė atgauti kvapo,
aitvaras ėmė pleventi vėjyje.

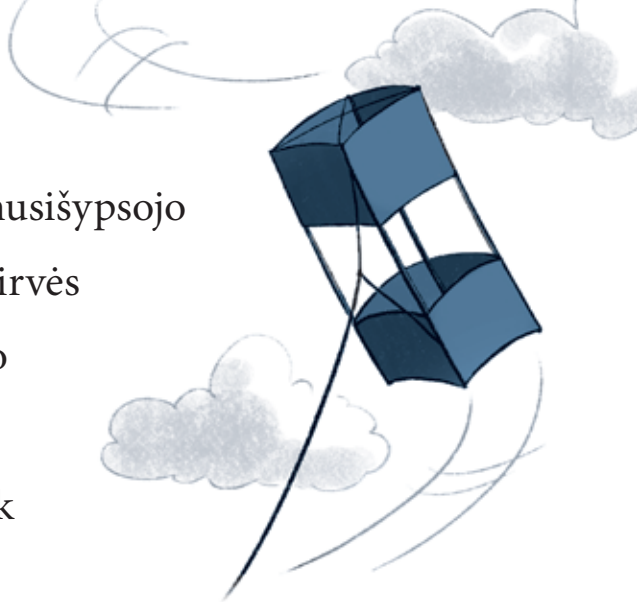
Šis vaizdas Sofijai kažką priminė.

– Raudonoji ara! – suprato ji. – Ar tau
nepanašu?

Maksas vėl nusišypsojo
perduodamas virvės
ritę. Jis pažinojo
Sofiją neilgai,
nes jos šeima tik
vasarai atvyko

į Žvaigždėtąją įlanką. Tačiau jiedu jau
turėjo bendrą paslaptį. Sofija ir Maksas
atrado „Vėjo raitelį“ – stebuklingą seną
burlaivį, nuplukdantį į tolimas vietas,
pavyzdžiui, į Amazonės atogrąžų miškus,
kur laisvai skraido raudonosios aros.

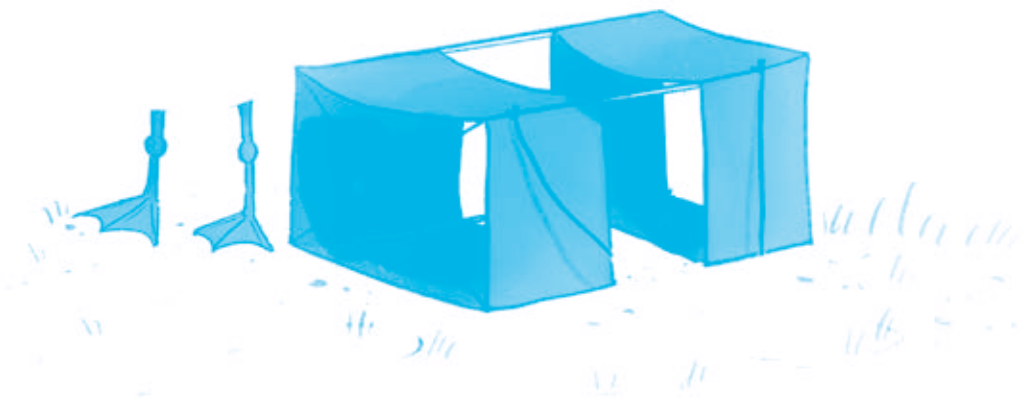
Vos už kelių metrų, mangrovių miške,
jų jau laukė stebuklingas senas burlaivis.

– Skriek laisvai, mažasis aitvare, –
džiaugėsi Sofija, paimdama jį už virvelės,
bet paskui aitvaras ėmė leistis link
lentomis nukloto tako, du kartus atsimušė
ir stabtelėjo ant purvino keliuko, vedančio
į mišką.

– Maksai, žiūrėk! – parodė ji. Ten, šalia
nusileidusio aitvaro, stovėjo paukštis.

Nusipurtęs smėlį nuo pilkų
plunksnų, jis pakėlė glotnią

balta galvą. Tada įbedė savo išmintingas,
tamsias akis tiesiai į Maksą.

– Tai mūsų kiras! – sukuždėjo Maksas.
Tai buvo paslaptingas paukštis, kuris vis
atskrisdavo, kai ateidavo laikas naujam
nuotykiui su „Vėjo raiteliu“.

– Tu įsitikinęs? – paklausė Sofija.

– Taip! – Maksas ėmė juoktis. – Ant jo
snapo matau ledų dėmę! Jis dar didesnis
terlius už mane.

Sofija taip pat nusijuokė. Jų draugužis
kiras buvo liūdnai pagarsėjęs ledų vagis!
Pirmą kartą jie susitiko, kai šis nusičiupo
Sofijos ledų porciją.